

РЕШЕНИЕ

№ 206

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка И.

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно гражданско дело № 20211100511025 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20154103/08.07.2021 г., постановено по гр. д. № 53312/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 50 състав, Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Е. Л. И., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от повдигнато незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, за което ищцата е оправдана с Присъда от 23.01.2019 г. по НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.02.2020 г. до окончателното ☐ изплащане, като искът е отхвърлен за разликата над уважения размер до пълния претендиран размер от 15 000 лева, както и за законната лихва върху главницата за периода 23.01.2020 г. – 07.02.2020 г. На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ в тежест на Прокуратурата на Република България са възложени сторените от ищцата разноски в производството пред Софийски районен съд в размер на 663,33 лева.

Срещу първоинстанционното съдебно решение в частта, с която е уважен предявеният иск, в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, е депозирана въззивна жалба от ответника Прокуратурата на Република България. Излагат се оплаквания за неправилност и необоснованост на решението в обжалваната му част. Въззивникът счита, че ищцата не е провела пълно и главно доказване по делото на твърдените в исковата молба неимуществени вреди, които да се намират в пряка и непосредствена връзка с незаконно повдигнатото ☐ обвинение. За доказване на последните по делото били ангажирани единствено свидетелските показания на съпруга и племенницата на ищцата, които съдят е кредитирал без да отчете тяхната изначална пристрастност и заинтересованост от изхода на делото при съобразяване разпоредбата на чл. 172 ГПК. Поддържа се, че са направени погрешни изводи от решаващия съд относно обема, интензитета и паричния еквивалент на търпените от ищцата неимуществени вреди, като се сочи, че същите не надхвърлят житейски обичайните вреди, които едно лице търпи от воденето на наказателно производство срещу него. Районният съд не бил взел предвид при определяне размера на справедливото обезщетение, че постановяването на оправдателна присъда по своето естество представлява морално обезщетение и компенсация за страданията на подсъдимото

лице. Неправилно Софийски районен съд бил приел също, че е налице причинно-следствена връзка между повдигнатото обвинение и дисциплинарното уволнение на ищцата, преценено като обстоятелство, което обуславя определянето на по-висок размер на присъденото обезщетение. Не било съобразено от районния съд и обстоятелството, че наказателното производство срещу ищцата е водено в рамките само на една съдебна инстанция, като прекомерната му продължителност е в неговата съдебна фаза, за забавянето на което Прокуратурата не носела отговорност. При тези съображения счита, че присъденото обезщетение е прекомерно завишено и не съответства на реално претърпените от ищцата вреди, поради което е нарушен принципът на справедливост, уреден в чл. 52 ЗЗД. Моли въззивния съд да отмени решението на Софийски районен съд в обжалваната му част, а при условията на евентуалност – да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищцата Е. Л. И., чрез адв. К. Б.-С., с който я оспорва като неоснователна. Излагат се съображения, че решението в обжалваната част е правилно и законосъобразно. Счита се, че по делото са доказани претърпените от ищцата неимуществени вреди и наличието на причинна връзка между тях и воденото наказателно производство. Последното е с продължителност от 5 години, 3 месеца и 23 дни, като престъплението, за извършването на което е било повдигнато обвинение, е такова, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ от 3 до 15 години. Размерът на присъденото обезщетение е в съответствие с принципа на справедливост, установен в чл. 52 ЗЗД, поради което се моли за потвърждаване на решението на Софийски районен съд в неговата обжалвана част. Претендират се разноски.

В проведеното на 03.06.2022 г. открито съдебно заседание пред въззивната инстанция, въззивникът Прокуратурата на Република България, редовно призован, представлява се от прокурор при Софийска градска прокуратура /СГП/. Поддържа въззивната жалба. Няма нови доказателствени искания. Моли за отмяна на решението в обжалваната част, а при условията на евентуалност – за присъждане на обезщетение в по-нисък размер.

В проведеното на 03.06.2022 г. открито съдебно заседание пред въззивната инстанция, въззиваемата страна Е. Л. И., редовно призована, не се явява, представлявала се от адвокат К. Б.-С.. Оспорва въззивната жалба. Поддържа депозирания писмен отговор. Няма нови доказателствени искания. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната част. Претендира разноски съгласно представен списък на разноските по чл. 80 ГПК.

Първоинстанционното решение е влязло в сила като необжалвано в частта, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за разликата над уважения размер от 10 000 лева до пълния претендиран размер от 15 000 лева, както и за законната лихва върху главницата за периода 23.01.2020 г. – 07.02.2020 г.

Софийски градски съд, Гражданско отделение, II Е въззивен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно, кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и чл. 26 ЗОДОВ.

В исковата молба се твърди, че ищцата е била привлечена в процесуалното качество на обвиняема по Досъдебно производство (ДП) ЗМ № 15303/2013 г. по описа на 03 РУП – СДВР, пр. пр. № НСН 55/15 по описа на СРП, за извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, наказуемо с „лишаване от свобода“ от 3 до 15 години. Досъдебното производство било образувано по повод на сигнал на управителя на Търговска верига „Х.-К.“ ЕООД С.Д., подаден на 18.02.2013 г. Във връзка с иницирираното производство от ищцата били изискани обяснения от главния инспектор към 03 РУП – СДВР, депозирани от нея на 21.03.2013 г. Срокът на разследването бил удължаван многократно по реда на чл. 234, ал. 4 НПК. На 25.11.2014 г. Софийска районна прокуратура (СРП) внесла обвинителен акт (ОА) срещу ищцата, във основа на който било образувано НОХД № 21920/2014 г. по описа на СРС, НО, 12 състав. На 04.03.2015 г. съдебното производство било прекратено и делото било върнато на СРП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ДП. На 16.03.2015 г. СРП за втори път внесла обвинителен акт срещу ищцата, във основа на който било образувано НОХД № 4052/2015 г. по описа на СРС, НО. С разпореждане на съда от 08.06.2015 г. съдебното производство отново било прекратено и върнато на СРП за отстраняване на допуснати

съществени процесуални нарушения в хода на ДП. На 27.01.2016 г. СРП за трети път внесла обвинителен акт срещу ищцата, във основа на който било образувано НОХД № 1536/2016 г. по описа на СРС, НО – прекратено с разпореждане на съда от 26.04.2016 г. и върнато на СРП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ДП. На 02.08.2016 г. СРП за четвърти път внесла обвинителен акт срещу ищцата, във основа на който било образувано НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО. В рамките на съдебната фаза на наказателното производство били проведени 14 открити съдебни заседания, на които ищцата е присъствала лично, като никога не е ставала повод за отлагане на делото. С определение от 06.11.2014 г. по отношение на нея е била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на сумата от 1 500 лева, чийто размер с последващо определение на съда е бил намален на 700 лева. Наказателното производство било приключило с оправдателна присъда от 23.01.2020 г., постановена по НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО, с която ищцата е призната за невиновна за това, че при условията на продължавано престъпление – със 187 деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите – на различни дати в периода от 20.05.2012 до 26.01.2013 г., в гр. София, кв. „Сердика“, ул. „*****“, в магазин на „Х.-К.“ ЕООД, в съучастие като извършител с лицата М.Т.Н. и А.А.П. – извършители, в качеството си на длъжностно лице – управител на магазини на фирма „Х.-К.“ ЕООД, е присвоила чужди пари в големи размери на обща стойност 27 919,18 лева. Присъдата не е била протестирана от СРП и е влязла в сила след изтичане на законоустановения срок за нейното обжалване и протестиране. Ищцата сочи, че повдигането на обвинение за извършено престъпление и прекомерната продължителност на воденото срещу нея наказателно производство са имали изключително неблагоприятни последици за нея – злепоставено и опозорено било доброто ѝ име, станала обект на подигравки и унижения от бивши колеги. Във връзка с повдигнатото обвинение било прекратено трудовото ѝ правоотношение – същата била дисциплинарно уволнена със Заповед № ЧР 350 от 11.03.2013 г. на управителя на „Х.-К.“ ЕООД. Във връзка с уволнението се наложило да инициира друго съдебно производство в защита на трудовите си права, което също допринесло за влошеното ѝ емоционално състояние. По време на наказателното производство, което продължило 7 години, живяла в страх и притеснения от възможността да ѝ бъде наложено наказание „лишаване от свобода“, което е в размер на от 3 до 15 години. Твърди, че във връзка с воденото срещу нея наказателно производство е изпитала негативни емоции, имала психологични проблеми, отрицателно били повлияни контактите ѝ в обществото, търпяла е ограничения в отношенията си с приятели и роднини. С оглед непредвидимостта на крайния изход на воденото наказателно производство неудобства и притеснения били причинени на цялото ѝ семейство. Поддържа, че иницирираното срещу нея наказателно производство е водено извън границите на всякакъв разумен срок. При тези съображения моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата в размер на 10 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в причинени негативни емоции и психически проблеми, отрицателно повлияни отношения в обществото и семейството, неудобства, несигурност и притеснения от повдигнатото обвинение, претърпени ограничения в отношенията с приятели и роднини, накарнени морални и нравствени ценности на личността ѝ, ведно със законната лихва, считано от 23.01.2020 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 5 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, пар. 1 от ЕКПЗЧОС, ведно със законната лихва, считано от 23.01.2020 г. до окончателното изплащане, както и разносните по делото.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от Прокуратурата на Република България. Намира предявените иски са недоказани. Соци, че извършването на проверка по реда на ЗМВР е извънпроцесуална дейност, за периода на която не може да бъде ангажирана отговорността на Прокуратурата. Поддържаната прекомерност на воденото наказателно производство касае периода на съдебно разглеждане на делото, за чието забавяне също не следва да се търси отговорност от ответника по делото. Същевременно отчита, че наказателното производство е приключило в рамките на една съдебна инстанция, повдигнатото обвинение разкрива повишена фактическа и правна сложност предвид броя на привлечените в качеството на обвиняеми лица и тежестта на обвинението – за престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, което е тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, като на подсъдимата е била наложена лека мярка за неотклонение – „парична гаранция“ в размер

на 1 500 лева, впоследствие намалена до размер на 700 лева. За вредите, претърпени вследствие на наложеното □ дисциплинарно наказание „уволнение“ не може да се ангажира отговорността на Прокуратурата. Поддържа, че размерът на претендираното от ищцата обезщетение за неимуществени вреди е силно завишен. Твърденията на последната не сочат за необичайно претърпени неудобства от воденото наказателно производство. Оспорва се като недопустим предявеният иск по чл. 26 ЗОДОВ поради липса на доказателства за изчерпване на предвидената в чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ административна процедура за обезщетение на вреди по реда на глава трета "а" от Закона за съдебната власт /ЗСВ/. Моли се съда да постанови съдебно решение, с което да отхвърли предявените искове, а при условията на евентуалност – да бъде присъдено обезщетение в размер, значително по – нисък от претендирания с исковата молба.

С постановление за образуване на досъдебно производство от 14.12.2013 г. на прокурор при СРП по пр. пр. № 14744/2013 г. по описа на СРП е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за това, че за времето от 01.07.2012 г. до 28.02.2013 г., в гр. София, в магазин за хранителни стоки, находящ се в кв. „Сердика“, ул. *****, в качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ НК, е присвоил чужди пари, собственост на Търговска верига „Х.-К.“ ЕООД, връчени му в това качество – престъпление по чл. 201 НК /“обсебване“/.

С постановление за привличане на обвиняем от 09.10.2014 г., предявено на 15.10.2014 г., по ДП ЗМ № 15303/2013 г., по описа на ОЗ РУП – СДВР, Е. Л. И. е привлечена в процесуалното качество на обвиняема за извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК. На 27.10.2014 г. на обвиняемата, на основание чл. 227 НПК, са предявени материалите по разследването.

Спрямо обвиняемото лице е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1 500 лева. С определение от 06.11.2014 г., постановено по НЧД № 20409/2014 г. по описа на СРС, НО, 132 състав, взетата мярка за неотклонение е изменена чрез намаляване на нейния размер до сумата от 700 лева.

На 25.11.2014 г. в Софийски районен съд е внесен ОА срещу Е. Л. И. за извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, въз основа на който е образувано НОХД № 21920/2014 г. по описа на СРС, НО, 12 състав. На 04.03.2015 г. в открито съдебно заседание наказателното производство е прекратено на основание чл. 288, т. 1 НПК и делото е върнато на Прокуратурата за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ДП. Подсъдимата Е. Л. И. се явява лично в проведеното открито съдебно заседание.

На 16.03.2015 г. в Софийски районен съд е внесен за втори път ОА срещу ищцата за извършване на горепосоченото престъпление, във основа на който е образувано НОХД № 4052/2015 г. по описа на СРС, НО. С разпореждане на съда от 08.06.2015 г. съдебното производство е прекратено и върнато на Прокуратурата за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ДП.

На 27.01.2016 г. в Софийски районен съд е внесен за трети път ОА срещу ищцата за извършване на горепосоченото престъпление, във основа на който е образувано НОХД № 1536/2016 г. по описа на СРС, НО. С разпореждане на съда от 26.04.2016 г. и върнато на СРП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ДП.

На 02.08.2016 г. в Софийски районен съд е внесен за четвърти път ОА срещу ищцата за извършване на горепосоченото престъпление, във основа на който е образувано НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО. В хода на съдебното производство са проведени 13 открити съдебни заседания, на които подсъдимата се е явявала лично.

С присъда от 23.01.2020 г., постановена по НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО, 12 състав, Е. Л. И. е оправдана по повдигнатото □ обвинение за извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК – за това, че при условията на продължавано престъпление – със 187 деяния, които осъществяват поотделно състава на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите – на различни дати в периода от 20.05.2012 г. до 26.01.2013 г., в гр. София, кв. „Сердика“, ул. „*****, в магазин на „Х.-К.“ ЕООД, в съучастие като извършител с М.Т.Н. и А.А.П. – Д. – също извършители, в качеството си на длъжностно лице – управител на фирма „Х.-К.“ ЕООД, е присвоила чужди пари на обща стойност от 27 919,18 лева, което е в размер на 90.06 МРЗ /минимална работна заплата/ и представлява „големи

размери“. С определение по реда на чл. 309 НПК, постановено в о.с.з. на 23.01.2020 г, е отменена взетата по отношение на Е. Л. И. МНО „парична гаранция“. Присъдата не е протестирана от Прокуратурата и е влязла в сила на 08.02.2020 г.

Със заповед № 350/11.03.2013 г. на управителя на „Х.-К.“ ЕООД, на основание чл. 330, ал. 2, т. 6, вр. чл. 190, ал. 1, т. 2, вр. чл. 187, т. 1 КТ, е прекратено трудовото правоотношение на Е. Л. И., поради неявяването □ на работа в течение на два последователни работни дни. В заповедта е отбелязано, че в момента срещу служителката „има разкрита процедура в обвинение за присвояване на материални ценности собственост на работодателя“.

По делото е представена справка от Централизираната информационна система на следствените служби (ЦИССС), в която се съдържат данни за един заявителски материал във връзка с престъпни прояви на лицето Е. Л. И. – процесното. От приложените материали се установява, че последната е с чисто съдебно минало.

Пред Софийски районен съд е разпитана свидетелката В.И.К. – племенница на ищцата. В показанията си последната сочи, че до 2013 г. ищцата е била много лъчезарна и общителна, обичала да излиза с приятели, заедно ходили на кафе и вечери. През 2013 г. ищцата узнала, че е обвинена в кражба и от този момент спряла да излиза, да комуникира с приятелите си, те също спрели да □ звънят или □ отбивали, когато тя им звъняла. Ищцата се депресирала, имала пристъпи на паник атаки, започнала да пие успокоителни, падала □ косата, не искала да излиза, преди делата плачела, имала сърцебиене.

По делото са събрани гласни доказателства и чрез разпита на съпруга на ищцата – В..А И.. Свидетелят сочи, че преди образуване на наказателното производство съпругата му е била весел и жизнерадостен човек. Когато започнало делото тя изпаднала в депресия, чувствала се потисната, само мълчала и плачела с или без повод. Имало периоди, в които преди заседания същата само плачела. С ищцата имат едно общо дете, като в началото криели от него, че се води наказателно производство срещу майка му. Впоследствие, с оглед видимо лошото психическо състояние на ищцата, му споделили, като това повлияло негативно и на него – и то плачело, развалило си успеха в училище. Свидетелят си спомня, че у дома им се усещало огромно напрежение през време на наказателния процес. Не споделяли за последния пред своите близки и родители, като дори ограничили вижданията си с тях, за да не се издадат за случващото се. В този период спрели да се виждат с доста от приятелите си. Съпругата му много напълняла, косата ѝ започнала да пада.

С определение № 20063384 от 10.03.2021 г. производството пред Софийски районен съд е частично прекратено – по предявения иск с правно основание чл. 26 ЗОДОВ поради оттегляне на същия по реда на чл. 232 ГПК. Определението за прекратяване на производството в тази му част е влязло в сила като необжалвано на 25.03.2021 г., за което се съдържа надлежно удостоверяване върху постановения акт.

С определение, постановено в проведеното на 05.04.2021 г. открито съдебно заседание, СРС е допуснал изменение на иска с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ чрез увеличение на неговия размер до сумата от 15 000 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен съдебен контрол акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е **частично основателна**.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. По отношение на неговата правилност, предвид релевираните оплаквания във въззивната жалба, настоящият въззивен състав намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3

ЗОДОВ.

За да възникне притезателното право на увредения за обезвреждане на неимуществените и имуществените вреди, причинени му от орган на Прокуратурата на Република България вследствие на повдигане на незаконно обвинение, е необходимо в обективната действителност да бъдат кумулативно осъществени следните материални предпоставки: 1./ на ищеца да е повдигнато обвинение от Прокуратурата на Република България за извършено от него престъпление; 2./ съдът да е оправдал подсъдимия с влязла в сила присъда, като в този случай повдигнатото обвинение е незаконно; 3./ подсъдимият да е претърпял неимуществени и имуществени вреди и 4./ причинените неимуществени и имуществени вреди да са необходима, естествена, закономерна последица от повдигнатото незаконно обвинение, т. е. да съществува причинно-следствена връзка между наказателното производство, по което е било повдигнато незаконното обвинение, и причинения вредоносен резултат. Отговорността на Прокуратурата на Република България за повдигане на незаконно обвинение е обективна, като тя не е предпоставена от виновното поведение на съответно длъжностно лице при Прокуратурата на Република България – арг. от чл. 4, предл. последно от ЗОДОВ.

Елементите от горепосочения фактически състав трябва да се установят при условията на пълно и главно доказване от ищеца, съобразно с правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК.

В конкретния случай във въззивното производство не е спорно, а и от събраните по делото доказателства се установява по категоричен начин, че с Постановление по реда на чл. 219 НПК от 09.10.2014 г., предявено на 15.10.2014 г., по Досъдебно производство № ЗМ № 15303/2013 г. по описа на ОЗ РУП – СДВР, Е. Л. И. е била привлечена в процесуалното качество на обвиняема за извършването на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК /длъжностно присвояване в големи размери, извършено при условията на продължавано престъпление – с 187 отделни деяния, в качеството □ на длъжностно лице – „управител“ на магазин на фирма „Х.-К.“ ЕООД, като извършител в съучастие с други две лица/. На същия ден, на който □ е било предявено постановлението за привличане по чл. 219 НПК – 15.10.2014 г., ищцата е била разпитана в качеството на обвиняема, а на 27.10.2014 г. са □ били предявени материалите по разследването. Към датата на привличането й като обвиняема Е. И. е била на 39 години /родена е на 24.12.1974 г./ Не е спорно по делото, че по отношение на нея първоначално е била взета мярка за неотклонение /МНО/ „гаранция в пари“ в размер на сумата от 1 500 лева, намалена впоследствие с определение на наказателния съд от 06.11.2014 г. до размера на сумата от 700 лева. Така определ.та МНО е била отменена по реда на чл. 309 НПК едновременно с постановяването на присъдата по воденото срещу нея НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО, 12 състав – на 23.01.2020 г., т. е. спрямо ищцата е била взета МНО през цялата висящност на наказателното производство. Последователно – на 25.11.2014 г., 16.03.2015 г., 27.01.2016 г. и 02.08.2016 г., в Софийски районен съд е бил внасян обвинителен акт срещу Е. Л. И. за извършване на престъпление с горепосочената правна квалификация, като при първите три случая – по внесените на 25.11.2014 г., 16.03.2015 г. и 27.01.2016 г. обвинителни актове, съдебното производство е било прекратено поради допуснати процесуални нарушения в хода на досъдебното производство и делото е било върнато на СРП за отстраняване на констатираните нарушения. По повод внесения на 02.08.2016 г. обвинителен акт е било образувано НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО, 12 състав. С присъда от 23.01.2020 г., постановена по цитираното НОХД, подсъдимата Е. Л. И. е била оправдана по повдигнатото □ обвинение за извършването на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК – за това, че при условията на продължавано престъпление – със 187 деяния, които осъществяват поотделно състава на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите – на различни дати в периода 20.05.2012 г. – 26.01.2013 г., в гр. София, кв. „Сердика“, ул. „*****“, в магазин на „Х.-К.“ ЕООД, в съучастие като извършител с лицата М.Т.Н. и А.А.П. – Д. – също извършители, в качеството си на длъжностно лице – управител на магазин на фирма „Х.-К.“ ЕООД, е присвоила чужди пари на обща стойност от 27 919,18 лева, равняващи се на 90.06 МРЗ /минимални работни заплати/ и представляващи „големи размери“. Присъдата е влязла в сила на 08.02.2020 г. – с изтичането на законоустановения срок за нейното обжалване и протестиране, регламентиран в чл. 319 НПК. Следователно, воденото срещу ищцата наказателно преследване е продължило за периода 15.10.2014 – 08.02.2020 г. или общо 5

години, 3 месеца и 23 дни.

За престъплението, за което е било повдигнато обвинение на Е. Л. И., законодателят е предвидил кумулативно налагане на наказанията „лишаване от свобода“ от 3 до 15 години и „лишаване от права“ по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 /т. 6 – лишаване от право да се заема определена държавна или обществена длъжност, т. 7 – лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност/. Предвидено е по преценка на съда /факултативно/ налагане и на наказанието „конфискация“ – на част или на цялото имущество на виновното лице. С оглед наказанието за престъплението по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, то се явява „тежко престъпление“ по смисъла на чл. 93, т. 7 НК.

От доказателствата по делото се установи, че в рамките на образуваното наказателно производство по НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО, 12 – ти състав, са били проведени общо тринадесет открити съдебни заседания – на всички тези заседания ищцата е присъствала лично, като на пет от тях не е бил даден ход поради наличието на процесуални пречки за това. По повод на внесения на 25.11.2014 г. обвинителен акт е било образувано НОХД № 21920/2014 г. по описа на СРС, НО, 12 – ти състав, по което е било проведено едно открито съдебно заседание, на което ищцата също е присъствала лично, но на което не е бил даден ход, а наказателното производство е било прекратено на основание чл. 288, т. 1 НПК и делото е било върнато на Прокуратурата за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на досъдебното производство.

По делото е безспорно, че към датата на привличането □ в качеството на обвиняема по процесното наказателно производство, Е. Л. И. е била неосъждана.

С оглед релевираните във въззивната жалба доводи срещу първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд изхожда от неоспореното положение, което се установява и от доказателствата по делото, че е налице незаконен акт на правозащитен орган – обвинение в извършване на престъпление, за което ищцата е била оправдана с влязла в сила присъда.

За да бъде ангажирана отговорността на Държавата по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ, освен наличие на влязъл в сила акт, с който е оправдана, ищцата следва да докаже и действителното настъпване на вреди – имуществени или неимуществени, включително и техния размер, както и причинна връзка между вредите и незаконно повдигнатото □ обвинение. На репариране подлежат само действително настъпилите вреди /в този смисъл т. 11 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС/. За разлика от имуществените вреди, размерът на претърпените неимуществени вреди се определя от съдилищата на база на релативния критерий за справедливост – арг. чл. 52 ЗЗД.

Спорните по същество във въззивното производство въпроси са свързани с настъпването на твърдените в исковата молба неимуществени вреди, наличието на причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и вредоносния резултат и размера на дължимото обезщетение.

Воззивният съдебен състав приема, че с незаконното повдигане на обвинение за извършване на престъпление се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице, което води до увреждане и настъпване на неимуществени вреди – неблагоприятно отражение върху психиката на човек /негативни изживявания, огорчения, стрес и тревога/, независимо от конкретната преценка, която следва да бъде осъществена за размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди – чл. 52 ЗЗД.

При съобразяване на т. 11 от ПРВС № 4/1968 г. и с т. 3 и 11 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, както и казуалната практика на ВКС по искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ /решение № 115/05.04.2012 г. по гр. д. № 593/2011 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 9/07.02.2012 г. по гр. д. № 733/2011 г. по описа на ВКС, III г. о., решение № 229/15.07.2013 г. по гр. д. № 1179/2012 г. по описа на ВКС, IV г. о., и др. /, настоящият състав приема, че правно релевантните обстоятелства от значение за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени ли са или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, вкл. и дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищца ограничения в рамките на наказателното производство; по какъв начин последното се е отразило на ищца – има ли влошаване на здравословното му състояние, ако да – в каква степен и от какъв вид, конкретните му преживявания, както и цялостното отражение на предприетото срещу него

наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и прочие. От значение е също дали престъплението визира длъжностно качество, както и други особености в субективния състав на престъплението. При определяне размера на обезщетението съдът е длъжен да установи и връзката между стандарта на живот в страната и цялостния начин, по който незаконното наказателно преследване е засегнало неимуществената сфера на увреденото лице.

В процесния случай ищцата претендира присъждането на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в отрицателни последици за психическото ѝ състояние и социалния ѝ живот – постоянно напрежение, страх, притеснения и преживян стрес, свързан с провеждането на наказателно производство срещу нея за тежко умишлено престъпление, наказуемо с лишаване от свобода от 3 до 15 години, с които е бил нарушен обичайният ѝ ритъм на живот, прекратено било трудовото ѝ правоотношение, нахвърнен бил авторитетът ѝ сред колеги и приятели, които били научили за повдигнатото ѝ обвинение.

Предвид характера на претендираните неимуществени вреди, изразяващи се в отрицателни психически изживявания, тяхното доказване не може да се извърши с преки доказателства, а единствено с косвени. Видът на тези косвени доказателства не е ограничен от закона, поради което не е недопустимо това да бъдат и само свидетелски показания, както е и в разглеждания случай. В подкрепа от изложените в исковата молба фактически твърдения, че в резултат на незаконно повдигнатото обвинение ищцата е претърпяла неимуществени вреди, са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Велимир И. – съпруг на ищцата, и В.И.К. – племенница на ищцата. Тези доказателствени средства са стандартно използвани в исковия процес за доказване на настъпването на неимуществени вреди, като при преценката им, вкл. и при съобразяване на разпоредбата на чл. 172 ГПК, настоящият въззивен състав намира същите за ясни, последователни, убедителни, взаимно подкрепящи се и неопровергани от останалия доказателствен материал. Въз основа на тях се установява, че след образуването на процесното наказателно производство ищцата е станала видимо напрегната, депресирала се е, ограничила е социалните си контакти, страняла е от своите близки и приятели, чувствала се е потисната, често плачела, особено преди съдебни заседания, спряла е да комуникира дори и със своя съпруг, влошило се е психическото ѝ състояние, съпроводено и с видими промени във външния ѝ вид – напълняла, започнала да ѝ окапва косата. Воденото срещу нея наказателно производство и влошеното ѝ психическо състояние са се отразили по неблагоприятен начин и на нейния съпруг и общото им дете, които също са били въведени в инициирания наказателен процес срещу най-близкия им човек. Въззивният съд кредитира в тези показания, доколкото в тях се изнасят непосредствено възприети факти и задълбочени впечатления за събитията от живота на ищцата в разглеждания период. Житейски логично и оправдано е такива впечатления да имат именно лицата от най-близкото обкръжение на подсъдимото лице. Поради това съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че посочените свидетелски показания не следва да бъдат кредитирани с оглед на тяхната заинтересованост от изхода на делото. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е ценил същите при съобразяване на правилото на чл. 172 ГПК, противно на поддържаното във въззивната жалба. Съгласно приетото в Решение № 480/23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. по описа на ВКС, IV ГО, наказателното производство нормално влияе негативно върху психиката на всяко лице и този извод съдът може да направи и без наличие на строго формални доказателства, доколкото липсват други, установяващи обратното. В разглеждания случай липсват данни, установяващи противоположни на посочените от свидетелите И. и Каменова обстоятелства, поради което следва да се приеме за доказано, че воденото срещу ищцата наказателно производство е довело до негативни за нея емоционални преживявания и психически стрес. От друга страна, статутът на подсъдим в наказателния процес е факт, който при един неосъждан човек, какъвто е Е. Л. И., неминуемо предизвиква негативни емоции. Ето защо, житейски оправдано е да се приеме, че проведеното наказателно производство е довело до неблагоприятни изживявания както лично за нея, така и за нейните най-близки хора.

Видно от мотивите на обжалваното решение е, че СРС е приел липса на пряка причинна връзка между воденото наказателно производство и дисциплинарното уволнение на ищцата, поради което въззивният съд намира за несъстоятелни и некореспондиращи с приетото от решаващия съд доводите във въззивната жалба, че прекратяването на трудовото правоотношение на Е. И. е обстоятелство, отчетено от СРС при преценка на размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Аналогично, СРС е приел, че по делото

не се твърди и не се установява публичното разгласяване на воденото срещу Е. И. наказателно производство, поради което не е отчел подобно обстоятелство като такова, обосноваващо по-висок размер на обезщетението, респ. доводите на Прокуратурата в тази насока също са неоснователни.

Съобразно принципа на диспозитивното начало и при липса на конкретни фактически твърдения в исквата молба досежно вреди, надхвърлящи обичайните такива при образуването срещу ищцата наказателно производство, СРС е намерил ангажираните гласни доказателства за влошаване на здравословното състояние на последната за такива, относими към въпрос, стоящ извън предмета на конкретното дело. В този смисъл не могат да бъдат споделени изложените във въззивната жалба съображения относно липсата на своевременно представена медицинска документация, установяваща наличие на причинна връзка между наказателното производство и твърдените от ищцата неимуществени вреди.

С оглед гореизложеното, въззивният съдебен състав намира за установено по делото наличието на претърпени от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес, напрежение, социално отчуждение и пр., респ. ищцата е изпълнила доказателствената си тежест, разпредЕ. от СРС със съставения по реда на чл. 146 ГПК доклад, като е установила осъществяването на всички елементи от сложния правопораждащ фактически състав на спорното право. Ето защо, изложените във въззивната жалба доводи за липсата на осъществено главно и пълно доказване от страна на ищеца на релевантните за спора факти се явяват неоснователни. Обстоятелството, че ищцата е оправдана с присъда от 23.01.2020 г. по НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, НО, 12 състав, която не е била протестирана от Прокуратурата пред следваща съдебна инстанция, не изключва настъпването на посочените неимуществени вреди, а има отношение единствено към размера на обезщетението за репарирането на тези вреди.

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо, и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението /т. 2 от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на Върховния съд/, като например – характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение, продължителността на наказателното производство, вида на наложената МНО, характера на обвинението/тежестта на престъплението, в което е обвинен ищецът, в т. ч. дали с обвинението се вменяват едно или няколко престъпления, извършени в длъжностно качество, с користна цел, особено когато обвиняемият е заемал длъжност в държавен орган при завишени изисквания за почтеност и е изпълнявана работа, свързана с отговорности в публичен интерес, наличието на разгласяване на обвинението и личността на обвиняемия в средствата за масова информация, личността на увредения, данните за предишни осъждания, начина му на живот и обичайната среда, отражение на обвинението върху физическото здраве, психиката, контактите и социалния живот на ищеца, на положението му в обществото, работата, в т. ч. върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички обстоятелства, които имат отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката по случая. Наред с тези обстоятелства, при определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и обществените критерии за справедливост, свързани с икономическите условия в страната и жизнения стандарт на населението към съответния период, следвайки принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им възмездяване – в този смисъл Решение № 344 от 24.11.2014 г. на ВКС по гр. дело № 2378/2014 г., IV г. о., ГК, Решение № 200 от 16.06.2016 г. на ВКС по гр. дело № 1019/2016 г., IV г. о., ГК, Решение № 180 от 01.12.2017 г. на ВКС по гр. дело № 715/2017 г., III г. о., ГК, Решение № 158 от 17.01.2019 г. на ВКС по гр. дело № 299/2018 г., III г. о., ГК, Решение № 86 от 29.05.2019 г. на ВКС по гр. дело № 2586/2018 г., IV г. о., ГК.

За да определи в частност размера на претендираното обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настоящият въззивен състав съобразява следните обстоятелства: ищцата е била незаконно обвинена в извършването на умишлено престъпление, което е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“

от 3 до 15 години, както и кумулативно предвидено второ наказание „лишаване от права“ по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 НК, наред с факултативно предвидено в чл. 202, ал. 3 НК наказание „конфискация“ на част или на цялото имущество на виновното лице, чието налагане е обвързано с преценка на съда; към момента на привличането □ като обвиняема ищцата е била на 39 години, а към момента на постановяване на крайния съдебен акт – на 44 г., т. е. наказателното производство е обхванало активен период от личния и професионалния □ живот; от момента на предявяване на постановлението за привличането □ като обвиняема до постановяването на оправдателната присъда е изминал продължителен период от 5 години, 3 месеца и 23 дни, като в тази насока съдът намира за неоснователни доводите във жалбата, че ответникът не следва да носи отговорност за продължителността на производството в съдебната му фаза, доколкото лицето е предадено на съд с оглед упражняване именно на конституционното правомощие на Прокуратурата на Република България да привлича към наказателна отговорност; ищцата е била привлечена като обвиняема за престъпление в кръга на заеманата от нея длъжност, което несъмнено се е отразило неблагоприятно на професионалната □ реализация, макар и по делото да не е установена пряка причинна връзка между наказателното производство и дисциплинарното □ уволнение, като в тази насока не може да не бъде отчетена и съществуващата вероятност спрямо ищцата да бъде наложено наказание „лишаване от права“ по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 НК; обвинението е във връзка с престъпление, извършено със 187 отделни деяния; спрямо ищцата е била взета МНО през цялата висящност на наказателното производство; същата е имала безукорно процесуално поведение, като се е явявала на всички 13 открити съдебни заседания пред наказателния съд и с поведението си не е ставала повод за отлагане на делото; същата се е явила и на единственото открито съдебно заседание, проведено по НОХД № 21920/2014 г. по описа на СРС, НО, образувано по повод първия внесен срещу нея обвинителен акт; в резултат на воденото наказателно производство, ищцата е търпяла вреди – психически стрес, притеснения, социално отчуждение, неудобство от близки и приятели; изгубила е желание да излиза и да се среща с хора, част от приятелите □ са се отдръпнали от нея; имала е притеснения от възможността да търпи ефективно предвиденото тежко наказание „лишаване от свобода“, била е несигурна за бъдещето си. Обстоятелството, което сочи, че всички тези отрицателни психо – емоционални изживявания, причинени от процесното наказателно преследване, са протичали със значителен интензитет при ищцата, е и нейното чисто съдебно минало – Е. Л. И. е неосъждана и срещу нея не са били водени други наказателни производства. Всички тези обстоятелства в съвкупност и конкретното им проявление по делото обуславят по-висок размер на дължимото от ответника процесно обезщетение.

От друга страна, следва да бъдат отчетени обстоятелствата, че ищцата е била оправдана още на първа инстанция, като Прокуратурата на РБ не е поддържала обвинението в хода на съдебните прения пред Софийски районен съд и не е протестирали постановената от него оправдателна присъда; по отношение на ищцата е била наложена третата по тежест МНО „гаранция в пари“, която не се твърди, а и обективно тя не е от естество да създава значителни трудности в социалното общуване на ищцата, нито да пречат последната да полага труд; по отношение на ищцата не са били вземани други мерки за процесуална принуда или ограничения във връзка с воденото наказателно производство; последното не е било публично разгласявано чрез медиите или по друг общодостъпен начин; неговата продължителност, макар и преценявана като неразумна от настоящия състав с оглед обстоятелство, че обхваща разглеждане на делото единствено в досъдебна фаза и съдебна фаза в една съдебна инстанция, въззивният съд намира в известна степен за оправдана предвид броя на привлечените като обвиняеми и впоследствие предадени на съд лица, формата на усложнена престъпна дейност, при която се е поддържало да е извършено престъпление от всяка от тях, както и броя на отделните им деяния, броя и вида на извършените действия по разследване и процесуално – следствени действия в хода на целия процес, които обстоятелства в съвкупност обосновават фактическа и правна сложност на делото; липсата на наведени твърдения за влошаване здравословното състояние на лицето, както и на ангажирани в тази насока доказателства, извън тези за промени в телото и за окапване на косата, които съдът преценява като такива, настъпили в резултат влошаване на психическото □ състояние, без да пренебрегва обстоятелството, че изживяното психично напрежение несъмнено се отразява негативно и на общия здравен статус на един човек; липсата на ангажирани по делото доказателства досежно твърдяното в исквата молба отношение на бивши колеги на ищцата, изразяващо се в подигравки и унижения, доколкото изслушаните свидетелки показания установяват за промяна в отношението спрямо И. единствено от нейния приятелски кръг, но не и от професионалния такъв; липсата на данни за настъпването на други, извън горепосочените, извънредни промени в начина □ на живот.

Тези обстоятелства, макар и по-малобройни, сочат на по-нисък размер на процесното обезщетение.

Предвид така установените обстоятелства по делото и посоченото им значение за размера на процесното обезщетение, както и предвид социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната към датата на влизане в сила на оправдателната присъда, настоящият състав намира за справедливо по размер обезщетение, което би репарирало процесните неимуществени вреди, търпiani от ищцата (доколкото те изобщо могат да се оценят в пари и да се овъзмездят с парично обезщетение, което да е достатъчно по размер и същевременно да не води до неоснователно обогатяване – в съответствие с общоприетия критерий за справедливост), сумата от 8 000 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.02.2020 г. до окончателното □ изплащане /виж разясненията по т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС и Решение № 197 от 17.05.2011 г. на ВКС по гр. дело № 1211/2010 г., III г. о., ГК/. Присъждането на сума по-голяма от посочената би довело до несъответстващо на изискванията на справедливостта имуществено разместване.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции частично не съвпадат, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта му, в която предявеният иск за неимуществени вреди е уважен за разликата над 8 000 лева до размера от 10 000 лева /т. е. за сумата от 2 000 лева/, която претенция подлежи на отхвърляне. Решението на СРС трябва да бъде отменено и в частта му, в която ответникът е осъден да заплати на ищцата разноски за първоинстанционното производство за платена държавна такса и за възнаграждение за един адвокат за разликата над 528 лева до 663,33 лева – съобразно уважената част от исковата претенция. В останалата част решението на СРС следва да бъде потвърдено, като правилно.

Относно разноските във въззивното производство

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, вр. с чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата действително направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 166 лева – съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба.

Относно обжалваемостта на въззивното решение

Предвид цената на предявения иск и по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК въззивното решение подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II Е въззивен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20154103/08.07.2021 г. по гр. д. № 53312/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 50 състав, **В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ**, в която е уважен предявеният от Е. Л. И., с ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за разликата над сумата от 8 000 /осем хиляди/ лева до размера на сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева, както и в **ЧАСТТА МУ**, в която ответникът Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на ищцата Е. Л. И., с ЕГН *****, разноски за първоинстанционното производство за платена държавна такса и възнаграждение за един адвокат за разликата над 528 лева до 663,33 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Е. Л. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. „Красна поляна“ I част, бл*****, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. ***** иск за неимуществени вреди с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за горницата над сумата от 8 000 /осем хиляди/ лева до размера на сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от повдигнато незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, за което Е. Л. И., с ЕГН *****, е оправдана с Присъда от 23.01.2019 г. по НОХД № 13872/2016 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20154103/08.07.2021 г. по гр. д. № 53312/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 50 състав, в останалата му обжалвана част.

Първоинстанционното решение е влязло в сила като необжалвано в частта, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за разликата над уважения размер от 10 000 лева до пълния претендиран размер от 15 000 лева, както и за законната лихва върху главницата за периода 23.01.2020 г. – 07.02.2020 г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. ***** да заплати на Е. Л. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. „*****“ част, бл*****, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, вр. с чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 166 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____